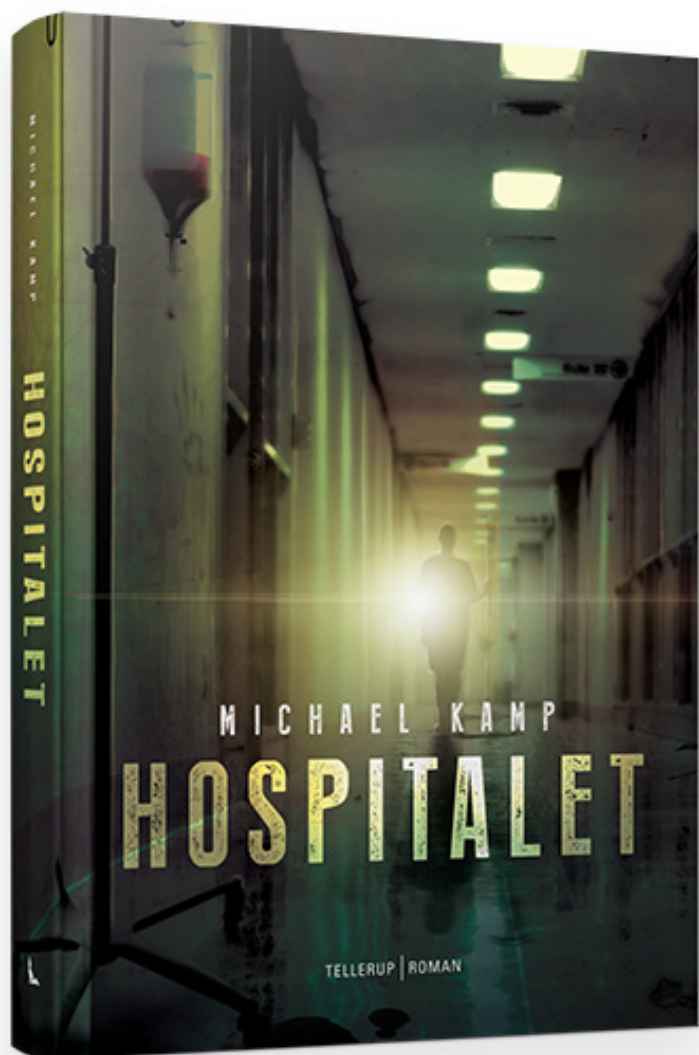

LÆS STARTEN AF ...

HOSPITALET

1

Glasskår.

Små, glimtende splinter der faldt blidt omkring ham som sne en frostklar vinternat.

Jonas betragtede dem igennem sammenknebne øjne i en verden der var gået i stå.

Det var sandt hvad de sagde. Man så virkelig hele sit liv passere i de sidste øjeblikke før døden.

Han så sin opvækst.

Oplevede den første juleaften igen og blev bange for morfar der var klædt ud som julemand.

Han huskede skilsmissen i alle ubehagelige detaljer og så mors gode humør blive afløst af en stram maske.

Han huskede skænderierne og den trængte økonomi da han ramte teenagealderen.

Bildøren blev mast indad og ramte ham i siden som et godstog.

Langsomt, men tungt. Ustoppeligt.

Som et enormt stempel der ville knuse ham medmindre han gjorde noget, og han kunne ikke røre sig.

Han huskede sit første rigtige kys, den første kejtede nat med Camilla. Sliddet i gymnasiet, festerne og den vilde periode med druk i hverdagene.

Han huskede kærester der kom og gik i glimt.

HOSPITALET

Venskabet med Troels. Uadskillelige.

Han så sig selv til den alvorlige samtale på gymnasiets kontor og advarslen der fik ham til at tage sig sammen.

Han huskede studentershuen og den vilde festuge efterfølgende.

Lyden hang stadig i hans ører.

Tungt og træt pressede den mod hans trommehinder og tvang sig ind i hjernen.

Den metalliske skrigen af metal der ikke kunne holde til mere.

Braget der rumlede ud fra den knuste dør og skyllede mod ham.

Tiden efter gymnasiet havde været god.

Mor var stolt selvom hun aldrig helt var kommet sig over skilsmissen. Lyset var gået ud i hendes øjne og den stramme maske var blevet siddende og vokset fast i løbet af årene. Efter han blev student kom lyset tilbage i glimt.

I nogle uger havde han sin gamle mor tilbage. De pjattede og hun glædede sig oprigtigt over hans rejseplaner. Han og Troels skulle være af sted i et år. Sydamerika. Mellemamerika. USA. Canada.

Efterhånden som tiden nærmede sig blev hun igen mut. Masken kæmpede sig vej tilbage, og da de tog af sted var den på plads som havde den aldrig været væk.

Lyset fra de to forlygter forsvandt efterhånden som den anden bil pløjede sig ind i siden på dem.

Hele verden krøllede sig sammen omkring ham. Han kunne ikke holde sit hoved. Det var på vej mod den fremmede bil, selvom kroppen bevægede sig den modsatte vej.

Han kunne mærke noget give efter indeni. Knogler brækkede og sprang mens et kølegitter gnavede sig vej ind til ham som tænder i en kæmpe mund.

Mørket var på vej.

HOSPITALET

Det krøb frem langs kanten af hans syn idet kølergitteret og det knuste glas bredte sig ud over hele verden.

Det havde været en fed tur.

Trekking i Venezuela, indianerprojektet i Peru og dykning med hajer i Costa Rica var oplevelser han aldrig ville glemme. Han blev trukket igennem dem nu, en for en.

Da de kom hjem var moren igen en tom skal. Selv da han begyndte sin uddannelse og flyttede sammen med Betina var hun ikke helt glad.

Han var sammen med Betina i to år. Gode, dejlige, forfærdelige år med vilde rutsjiture, skænderier og hed sex. De var gået fra hinanden for tre måneder siden og han var lige begyndt at nyde sin singletilværelse.

De var på vej til fest for under ti sekunder siden.

Troels havde hentet ham. Havde han brugt ti sekunder længere på at sætte håret før han gik ud til bilen var intet sket. Eller havde de været et minut hurtigere i løbet af dagen.

Nu bakkede Troels ud på landevejen med musikken drønende ud af anlægget mens Jonas fiskede en øl op af posen.

Den skrigende lyd af bremses fik ham til at se op. Han blev blændet af et par forlygter der ville kollideres med dem et sekund senere.

Han nåede at åbne munden, men ikke at sige noget før alting gik i stå og verden begyndte at snege sig fremad i slowmotion.

Mørket omsluttede ham da han blev slynget mod den angribende køler som en kludedukke og gik i stykker.

Braget fortsatte omkring ham og han havde en oplevelse af at blive slynget rundt som i en vaskemaskine.

Så var der ingenting.

HOSPITALET

2

12 år gammel.

„Jeg går en tur med Sinus,“ råbte Jonas og greb jakken mens han lyttede efter et tegn på at hans mor havde hørt ham.

Der kom et bjæf fra Sinus og han kunne høre poterne karte rundt på linoleumsgulvet i køkkenet da den forsøgte at rejse sig og løbe samtidig. Et øjeblik efter kom den store schæfer drønende ud i entreen og begyndte sin høje piben mens den trippede rundt om ham og var lige ved at eksplodere af glæde. Halen piskede rundt og både sko og jakker blev fejlet til siden.

Der kom ikke noget svar inde fra stuen, så han skubbede Sinus til side, klappede ham på ryggen og stak hovedet ind ad døren.

Hun sad ved det lille bord ved hoveddøren og stirrede ud på terrassen. En kold kop kaffe stod halvdrukket foran hende og han kunne se på cigarettens lange asketårn at hun havde siddet stille et stykke tid.

Han havde ikke lyst til at se ansigtet, så han trak hovedet til sig og forsøgte at komme forbi Sinus ud i entreen igen.

Hun kunne se så uhyggelig ud når hun var i det humør. Det var hun ofte for tiden.

Jonas tog kæden ned fra krogen og Sinus fik det sædvanlige anfald da gåturen blev virkelighed. Forbenene gik som trommestikker, hele bagdelen logrede og hunden vred sig af glæde så det var svært at sætte kæden fast i halsbåndet.

„Ja, så kom da,“ sagde han og åbnede døren mens han lænede

HOSPITALET

sig bagover for at stå imod det kommende ryk. Sinus strøg forbi ham ned ad den lille trappe indtil snoren ikke kunne nå længere, og Jonas måtte kæmpe imod for ikke at blive trukket efter hunden.

Man skulle tro at det var flere dage siden hunden var blevet luftet, men det var ikke mere end et par timer.

Han gik altid en tur efter skole og så nu her før sengetid.

Det var en lys sommeraften og den tynde vindjakke var strengt taget ikke nødvendig, men han vidste at skyggerne i skoven kunne være kølige.

„Vent lidt, Sinus,“ skældte han og hev hårdt i snoren for at få hunden under kontrol.

Han så sig til begge sider da de kom op til omfartsvejen og trak Sinus ind til sig. En lastbil kom susende ovre fra skoven og buldrede forbi dem så suset trak i tøjlet.

De kørte så hurtigt herude på den store vej. Langt hurtigere end de måtte, men der var heller aldrig fartkontrol.

Han klappede Sinus på siden og roste ham før de begyndte at gå langs grøften over mod den lille skov. Han turde ikke slippe Sinus fri i nærheden af vejen, så deres ture startede og sluttede altid i snor.

Da de kom forbi det sidste hus i den lille klynge, ramte vinden ham i siden og fik vindjakken til at blafre. Det blæste altid så snart de kom ud til markerne. Som om vinden fik ekstra fart på hen over de åbne arealer.

Jonas kneb øjnene sammen og kunne mærke en tåre i øjenkrogen, men den skyldtes vinden, så det var ok.

Sinus trak ham rundt fra sted til sted mens den snusede efter fremmede hanhunde og markerede sit territorium, men Jonas' tanker var langt væk.

Det blev værre og værre med hende derhjemme. Det var sikkert på grund af faren. Han havde overhørt en samtale mellem sin mor og moster i telefonen, og moren havde været rasende.

Han havde vist fået en ny kæreste – som moren kendte fra tidligere – og nu sad hun igen fast i minderne.

HOSPITALET

Jonas skutede sig lidt i vinden og lod Sinus føre sig over mod skoven.

Han kunne ikke rigtig huske ham. Ikke som en far, i hvert fald. Han kunne huske skænderierne og til sidst slagsmålene, men ikke nogen almindelige familieepisoder, bortset fra en. Den første jul han kunne huske havde været god. Han var fire år. De havde alle sammen været samlet og hygget sig mens han pakkede gaver ud.

Ikke som den efterfølgende, hvor alting gik galt. Han havde siddet mange nætter med ansigtet begravet i Sinus' pels når ingen kunne høre ham.

De kom ind i skovens skygge og Jonas førte Sinus ned ad den første sti for at komme væk fra vejen. Det var ikke en rigtig skov, men den var stor nok til en gåtur, og Sinus elskede at snuse rundt. Han måtte strengt taget ikke slippe hunden løs derinde, men det tog han ikke så tungt. Sinus var en god hund. Han skambed ikke nogen dyr.

Jonas kastede et blik over skulderen for at se om de var kommet langt nok væk fra vejen til at han turde tage kæden af. Som på stikord susede en lastbil igennem træerne længere bagude. Lyset fra forlygterne blinkede mellem stammerne og den høje brølen af motoren gav genlyd i skoven.

Så passerede den og Jonas kastede et blik efter vognen før han slap Sinus løs.

Omgående begyndte hunden at suse rundt i skovbunden med snuden solidt plantet mod jorden. Der var så mange spændende lugte herinde.

Jonas tog kæden i lommen og begyndte at gå ad stien dybere ind mellem træerne mens han fløjtede efter hunden og raslede med kæden. Sinus ville gerne holde sig i nærheden, men han var ikke nogen særlig klog hund og blev nemt distraheret hvis han fik færten af noget spændende.

Mens de gik vandrede Jonas' tanker fra situationen derhjemme til Camilla fra klassen. Hun havde smilet til ham i dag i frikvarteret og

HOSPITALET

tanken gjorde ham varm. Ikke lige så varm som tanken om hendes bryster, men på en anden måde.

Han fløjtede automatisk efter Sinus, men den kom ikke farende som den plejede.

Fortabt i tankerne om en nøgen Camilla vandrede han et stykke videre, før det gik op for ham at han var alene.

„Sinus?“ kaldte han og fløjtede et par gange inden han raslede med kæden.

Hunden kom ikke susende, men han kunne høre den derinde. Den lød ophidset.

„Hvad laver du, Sinus? Kom nu!“

Sinus snusede kraftigt til et eller andet, og Jonas begyndte at gå tilbage langs stien.

Den gyldenbrune schæfer stod med snuden begravet i noget på skovbunden lidt fra stien og ignorerede hans kalden.

„Kom nu, Sinus,“ kaldte han og klappede i hænderne, men hunden var alt for optaget af sit fund.

Med et suk bøjede Jonas sig under en gren og begyndte at gå ind til hunden mens han forsøgte at undgå brændenælder og edderkoppespind.

Sinus stod med ryggen halvt til ham og snøftede så kraftigt at den indimellem hostede.

„Kom så.“ Jonas hev i halsbåndet, men Sinus gravede poterne i skovbunden og strittede imod.

„Hold så op,“ skældte han, men schæferen ignorerede ham og snøftede endnu højere, bange for at miste de sidste duftspor.

Jonas rakte hånden ned for at tage fat om Sinus' mund, da hunden i det samme bed sig fast i fundet og ruskede det fra side til side.

I ren reflex greb Jonas fast i den svingende, brune klump og fortrød det med det samme da hans fingre sank dybt ind i en rådden kanin.

Sinus slap øjeblikkeligt og Jonas stod som forstenet et sekund mens han stirrede på kaninen. Halvdelen af hovedet var et blottet

HOSPITALET

kranie med strittende tænder, og resterne af indmaden hang ud fra et hul i bugen, mens hans fingre var gået igennem pelsen og ind under ribbenene. I det samme blev han opmærksom på fluerne der summede omkring dem. En sværm af summende, svirrende små ådselædere, ivrige efter at lægge flere æg.

Kaninen var levende af kryb. Maddiker vred sig overalt. Under pelsen, i øjenhulerne, på hans hud.

Han hostede og smed det ækle kadaver fra sig mens han rystede på hånden. Der sad snask overalt nu. Mellem fingrene, under neglene, inde i jakkens ærme.

Han gik baglæns med armen strakt så langt foran sig han kunne, og gik ind i et stort edderkoppespind da han vendte sig.

„Ad, ad, ad.“ Uden at tænke børstede han sit ansigt fri for spind og fik trukket slimede striber af snask ned ad den ene kind.

Stanken ramte ham, og en kvalm, sødlig smag fyldte hans mund før han lænede sig forover og kastede op. Han kunne forestille sig vridende maddiker på kinden og prøvede at kaste op igen mens han tørrede hånden af mod skovbunden. Der kom ikke noget op og han satte i løb for at komme hjem og vaske råddent snask af sig, mens Sinus dansede rundt omkring ham og gøede af fuld hals.

HOSPITALET

3

Blå lys.

Blå, roterende blink der trængte igennem mørket og lokkede hans ene øje til at åbne. Lyset sprang frem fra tusind glasskår og brudte metalflader. Jagede fra punkt til punkt hver gang blinket roterede og sendte sine reflekser ud i natten. Det var næsten smukt.

Han kunne se krøllet metal omkring sig og glasskår i massevis. Det var en underlig, konstaterende tanke inden i ham. Han kunne ikke mærke noget. Kunne ikke røre sig. Bare sidde der i en forvredet verden af metal og betragte lysets vilde ridt hen over de blanke overflader. Han var helt kold og følelsesløs i den ene side. Den anden kunne han slet ikke fornemme. Der var ingenting.

Nogen bevægede sig i hans synsfelt og han fik øje på en redder i fuldt udstyr der bøjede sig ind over bilen. En mand med skæg og dårlige tænder der råbte tavst ind til ham.

Han ville ryste på hovedet og sende ham væk, men der skete ikke noget. Han rørte sig ikke.

Verden blinkede og pludselig var der flere mennesker ved bilen. Han vidste ikke om han havde sovet, men noget var der sket. De blev ved med at tale til ham uden lyd og han vidste ikke hvordan han skulle få dem til at forstå. Det behøvede han åbenbart ikke, for de begyndte at klippe resterne af bilen op med en slags kæmpe tang. Han forsøgte at dreje hovedet, men ingenting virkede.

Hans kind hvilede på et underlag af krøllet metal i en anden farve end resten af bilen. Det klistrede. Han kunne mærke ansigtet hænge fast og undrede sig.

HOSPITALET

Mere lys kom strømmende ind til ham da taget på bilen forsvandt. Den kølige luft omsluttede ham og han kunne se sin ånde.

Så blinkede verden igen og bilen forsvandt. Han lå på en bære og stirrede op på stjernerne mens han vuggede igennem natten. Han havde fået en krave om halsen. En stiv plastikting der fikserede hans hoved og gjorde det ubehageligt at ligge ned.

„Hvor er Troels?“ spurgte han, men der kom ikke nogen ord ud.

Et ansigt dukkede op og begyndte at tale, men selvom munden bevægede sig, kom der ikke nogen lyde.

Så forsvandt natten og blev afløst af en ambulances indvendige miniskadestue. Lydene vendte tilbage til verden og pludselig hamrede larmen imod hans trommehinder.

Skramlen af metal. En stemme der blev ved med at tale til ham. En stank af sprit og blod og lort. Redderen der arbejdede ved siden af ham havde blodige hænder. De blev hurtigt mere og mere tværet ind i den klare røde farve og Jonas begyndte at føle sig træt.

„Det skal gå hurtigt,“ lød en stemme ved siden af, og han kunne mærke tyngdekraften skifte da ambulancen tog et sving i fuld fart.

Noget løb tør inden i ham og mørket lukkede sig atter om Jonas, mens ambulancens sirene flød ud og blev til fjern baggrundsstøj.